

Tinkó Máté

Ismétlődések

(I)

*elfáradni,
kiürülni,
szanatóriumba kerülni,
számot vetni a sorssal,
lemondani arról, ami már lemondásra ítéltetett,
fölfedezni egy keskeny ösvényt, ahonnan átszüremlik a fény,
a fény egyetlen nyalábja,
istennek hinni a létezését,
hogy elfáradhatok,
hogy kiürülhetek,
hogy szanatóriumba kerülhetek,
hogy számot vethetek a sorssal,
hogy lemondhatok arról, ami már lemondásra ítéltetett,
fölfedezhetek egy keskeny ösvényt, ahonnan út vezet a semmibe*

(II)

*elmúltak azok az idők
lecsendesedett az óra is
zakatolása kopogó semmi
nincsenek kérdések bennem*

(III)

*Ennyi zuhanás egy napban hogyan fér el?
Kitettem a kőre magam, és nem száradt,
Átázott a test. Veszteni már tudunk.
Most jöhetne egy okosabb végzet,
Egy nem mindennapi szóváltás,
Hogyan gondolsz a mára?
Begyakorlott, ám selejtes mozdulatok.
Amivel nem leszel közelebb.
De a messzeséget fürkészném, és amit nem lelek,
Az majd mind kihajt a kő repedései közt.*

(IV)

*Ez nem lesz egyszerű menet.
Végignézni, ahogy megöregedsz.
És megöregednek mások is.
És annyi ismételt óra, rutin-
szinten bebiztosított teljesítmény, az évek.
S a gépszerűen vonszolt test nem lázad,
nem döfi tőr át, nem törik be ablakát a háznak,
nem leszel itt velem, hogy elmagyarázzad.
Egyedül maradok, és még emlékeim sem
lesznek róla. Csak elhunyorogok a tavaszi fényben,
ahogy a nap marad, elmarad, lemegy.*